

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 528/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátska kancelária, Mierová 1725, Čadca, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 D 433/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie

svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 D 433/2010 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „na Okresnom súde v Čadci je vedené konanie v právnej veci vypořádania dedičstva po [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] pod č.k. 10 D 433/2010. Dňa 25.05.2012 súd vydal uznesenie č. 10D/433/2010-283, v ktorom rozhodol, že majetok, ktorý ostal po nebohej rozdelil medzi oprávnených dedičov. Vzhľadom k tomu, že s takýmto rozdelením som nesúhlasil, podal som proti predmetnému uzneseniu... odvolanie zo dňa 10.09.2012... toto bolo následne doplnené odvolaním môjho predchádzajúceho právneho zástupcu zo dňa 17.09.2012... Následne mi bola dňa 20.03.2014 doručená výzva Okresného súdu Čadca na ktorú som prostredníctvom predchádzajúceho právneho zástupcu odpovedal prostredníctvom vyjadrenia zo dňa 07.04.2014.“.

Sťažovateľ tvrdí, že „v predmetnom konaní sp. zn. 10D/433/2010 bol v posledných rokoch súd absolútne nečinný, čoho následkom je vznik prieťahov v rámci konania a vytvorenie priestoru pre moju právnu neistotu. Dnes je už rok 2017 a v predmetnej veci doposiaľ nebolo rozhodnuté o mnou podanom odvolaní, ani nebol vytýčený termín pojednávania...“.

Sťažovateľ na základe uvedenej argumentácie žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 odsek 2 Ústavy SR a čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnému súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10D/433/2010 porušené bolo.“

Sťažovateľ zároveň v petite svojej sťažnosti žiadal priznať finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov konania v sume 374,81 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv výlučne postupom okresného súdu v napadnutom konaní napriek ním uvádzanej skutočnosti, že okresný súd vo veci rozhodol uznesením z 25. mája 2012. Sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom ďalej tvrdí, že *„v predmetnej veci doposiaľ nebolo rozhodnuté o mnou podanom odvolaní, ani nebol vytýčený termín pojednávania...“*.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Ústavný súd po zistení relevantných okolností prípadu konštatuje, že námietky sťažovateľa sú nedôvodné. V súčinnosti s okresným súdom totiž zistil, že okresný súd 15. marca 2017 predložil súdny spis Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o sťažovateľovom odvolaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa smerujúca výlučne proti postupu okresného súdu bola ústavnému súdu doručená v čase, keď k priet'ahom zo strany okresného súdu v napadnutom konaní už nemohlo dochádzať, keďže o veci sťažovateľa rozhodol uznesením z 25. mája 2012 a od 15. marca 2017 súdnym spisom už ani disponoval. Od uvedeného dátumu ním disponoval krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný rozhodnúť o sťažovateľovom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, preto je možné konštatovať, že úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila najneskôr predložením súdneho spisu a odvolania krajskému súdu na rozhodnutie o ňom.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd sťažnosť sťažovateľa posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017